

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Cidliny a soudkyň JUDr. Aleny Svátkové a JUDr. Kateřiny Kodetové v právní věci žalobce **Františka B.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zastoupeného Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem se sídlem Brno, Bolzanova 461/5, proti žalované **České republice – Ministerstvu dopravy**, se sídlem Praha 1, Ludvíka Svobody 1222/12, IČO 66003008, o **82 000 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. března 2015, č.j. 25 C 98/2013 – 32,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu prvního stupně se **p o t v r z u j e .**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku 82 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně od 2.12.2013 do zaplacení a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V odůvodnění uvedl, že zaplacení žalované částky s příslušenstvím se žalobce po žalované domáhal s tím, že mu dne 2.3.2013 byl zadržen řidičský průkaz pro podezření, že se dopustil přestupku spočívajícího v řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu a pro odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu ke zjištění, zda neřídil pod vlivem alkoholu. Řízení bylo rozhodnutím ze dne 20.5.2013 zastaveno s tím, že spáchání přestupku nebylo prokázáno, po 82 dnech dne 23.5.2013 byl

žalobci zadržený řidičský průkaz vrácen. Újma mu vznikla tím, že nemohl užívat automobil a tím, že jednání policistů bylo přítomno několik dalších osob.

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby. Podle ní tu není nezákonné rozhodnutí, neboť rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu nebylo zrušeno a zastavení přestupkového řízení uvedené rozhodnutí nezákonným nečiní.

Soud prvního stupně zjistil, že podáním z 24.5.2013 žalobce uplatnil svůj nárok u Ministerstva vnitra ČR, které je postoupilo Ministerstvu dopravy ČR. Z listin, založených v přestupkovém spise Městského úřadu Kralupy nad Vltavou č.j. MUKV-S 607/2013/PRST-63/OD-2013-R, zjistil, že dne 2.3.2013 provedla policejní hlídka ve složení prap. M. a pprap. V. dvě navazující kontroly žalobce. Poprvé byl kontrolován ve vozidle stojícím u domu č.p. xxx v xxx, přičemž seděl na místě řidiče a na dotaz hlídky přiznal, že pil alkoholické nápoje, uvedl však, že vozidlo řídit nebude. Ke druhé kontrole hlídka přistoupila poté, kdy zpozorovala přemístění vozidla do místa bydliště žalobce. O úkonech bylo sepsáno oznámení o přestupku a potvrzení o zadržení řidičského průkazu, kde je uvedeno, že se žalobce odmítl vyjádřit a podepsat ho. Případ byl popsán v úředním záznamu z 3.3.2013 a oba policisté byli k věci vyslechnuti. Nesporný byl průběh první kontroly i to, že došlo k přesunu vozidla a to, že žádný z policistů neviděl, kdo vozidlo řídil, neboť hlídka přijela v době, kdy již na místě řidiče nikdo neseděl. Policisté však shodně uvedli, že se žalobce původně k řízení vozidla přiznal, při příjezdu hlídky při druhé kontrole stál u vozidla na straně řidiče a měl u sebe klíčky od vozidla, hlídce předložil občanský a řidičský průkaz, poté přestal s hlídkou spolupracovat, odmítl podepsat i převzít potvrzení o zadržení řidičského průkazu i oznámení o přestupku, odmítl dechovou zkoušku i odběr krve ke zjištění přítomnosti alkoholu v krvi. Při jednání v rámci přestupkového řízení do protokolu ze 17.4.2013 prostřednictvím svého zmocněnce uvedl, že vozidlo řídila jeho manželka Hana K. S ohledem na to, že žádný z policistů žalobce neviděl řídit a některé rozpory v jejich výpovědích Městský úřad Kralupy nad Vltavou rozhodnutím ze dne 20.5.2013 řízení zastavil, rozhodnutí nabylo právní moci dne 22.5.2013. Ohledně zadržení řidičského průkazu bylo Městským úřadem Kralupy nad Vltavou nejprve vyhotoveno oznámení o zahájení řízení o zadržení řidičského průkazu ze dne 25.3.2013, které bylo doručeno žalobci 28.3.2013, v rámci něho byl informován o možnosti vyjádřit se ve lhůtě 5 dnů od doručení k podkladům pro vydání rozhodnutí, čehož žalobce nevyužil. Následně rozhodnutím z 8.4.2013 správní orgán rozhodl o zadržení řidičského průkazu do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku. Proti rozhodnutí žalobce opravný prostředek nepodal, rozhodnutí nabylo právní moci dne 29.4.2013.

Následně soud prvního stupně věc hodnotil právně, a to podle zák. č. 82/1998 Sb. Uvedl, že rozhodnutí o zadržení řidičského oprávnění ze dne 8.4.2013 sice nikdy později nebylo zrušeno, jeho účinky však zanikly okamžikem právní moci rozhodnutí o zastavení řízení, tj. k 22.5.2013, s ohledem na závěry Ústavního soudu v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 2201/10 dovedl, že žalobu nelze mít za nedůvodnou jen proto, že rozhodnutí o zadržení řidičského oprávnění nebylo později pro nezákonnost zrušeno. Uzavřel, že tím, že došlo k zastavení řízení o přestupku, nastala situace rovnocenná tomu, jako by rozhodnutí bylo zrušeno. Dále uvedl, že z téhož rozhodnutí i z rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3047/09 plyne, že ne každé takto zrušené rozhodnutí zakládá nezákonnost předcházejícího správního řízení, ale je třeba zkoumat i další okolnosti každého konkrétního případu. Správní orgán neshledal, že by se žalobce přestupku dopustil, ten se ale nevyjádřil k dokumentům policie, které odmítl podepsat, ani na výzvu správního úřadu. V daném případě bylo zadržení řidičského průkazu podle ust. § 118b a násl. zák. č. 361/2000 Sb. možné. Žalobce podle názoru soudu prvního stupně mohl dosáhnout toho, aby mu řidičský

průkaz zadržen nebyl, pokud by od počátku konzistentně tvrdil, že vozidlo řídila jeho manželka, což ale poprvé uvedl až 17.4.2013. Pokud pro opilost nebyl schopen takové skutečnosti uvést, mohl se vyjádřit dodatečně. Vyjádření ale nepodal ani na výzvu správního orgánu, ač byl poučen, že pokud se nevyjádří, bude vydáno rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu. Za této situace neshledal soud prvního stupně rozhodnutí správního orgánu o zadržení řidičského průkazu nesprávným, neboť ten měl k dispozici jen nezpochybněné podklady od policie a z nich plynulo podezření na spáchání přestupku. Rozhodnutí proto nepovažoval za nezákonné a zdůraznil, že si svou nečinností žalobce vydání rozhodnutí správním orgánem zavínil. Šikanózní postup policejní hlídky neshledal, neboť žalobce neuvedl žádnou relevantní konkretizaci vytýkané šikany s výjimkou toho, že mu policista řidičský průkaz vytrhl z ruky, na nevhodné jednání policistů si nestěžoval ani v průběhu správního řízení. Ani nevhodné chování policistů by nemělo vliv na možnost žalobce bránit se ve správním řízení. Dospěl proto k závěru, že nebylo třeba rekonstruovat průběh kontroly prostřednictvím svědeckých výpovědí. Dovedl tak, že žaloba je nedůvodná, neboť zadržení řidičského průkazu nelze považovat za nesprávný úřední postup a není tu nezákonné rozhodnutí správního orgánu, přesto že řízení o přestupku bylo později zastaveno. Z těchto důvodů žalobu zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. s tím, že úspěšné žalované žádné náklady nevznikly.

Proti tomuto rozsudku podal odvolání žalobce, který se domáhal jeho zrušení a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Nesouhlasil s tím, že byl zamítnut jeho návrh na výslech svědků. Tím podle něho soud prvního stupně porušil zásadu přímosti a nesprávně zjistil skutkový stav. Jestliže správní orgán hodnotil výslechy policistů za rozporné, neměl z nich soud prvního stupně vycházet, neměl například vycházet z toho, že žalobce držel klíčky od vozidla. Nesouhlasil s postupem, že výpověď policistů je soudy pokládána za pravdivou, zatímco výpověď ostatních svědků za nedůvěryhodnou, podle něho svědci prokazatelně lhali. K výtce soudu prvního stupně, že proti zadržení řidičského průkazu nebrojil, uvedl, že jediným důsledkem takového postupu by bylo, že by se rozhodování o přestupku o několik týdnů až měsíců protáhlo v souvislosti s projednáním odvolání proti rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu. Podle něho je praxe správních úřadů taková, že nikdy nepřezkoumávají důvodnost podezření ze spáchání přestupku, ale pokud podklady policie odůvodňují zahájení přestupkového řízení, bezvýjimečně rozhodují o zadržení řidičského průkazu do doby právní moci rozhodnutí o přestupku. Snaha žalobce by tak neměla úspěch. Soudu prvního stupně podle něho za stavu absence dostatečně komplexní právní úpravy nic nebránilo, aby podobné šetření, měl-li by je za nezbytné, provedl sám, přičemž se nabízelo vznést dotaz přímo těm správním úřadům, která by rozhodovaly. I z tohoto důvodu byl podle něho skutkový stav zjištěn nedostatečně. Otázkou podle něho bylo i to, zda mohl efektivně dobu trvání zadržení řidičského průkazu ovlivnit. Za šikanózní považoval celý postup policistů na místě samém. Policisté, aniž by měli jediný důkaz, že žalobce, jenž se nacházel ve stavu silné opilosti, řídil motorové vozidlo, zadrželi jeho řidičský průkaz, přičemž k přestupku mělo dojít v oblasti chatové osady, přičemž jízda se měla uskutečnit po účelové pozemní komunikaci v době minimálního provozu a délce cca 200 metrů, čímž podle něho vzniká i otázka nebezpečnosti takového jednání pro společnost. Jednání se pak bránil úspěšně v přestupkovém řízení.

Žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako správného, poukázala přitom na své vyjádření k věci a závěry soudu prvního stupně o nezákonnosti rozhodnutí.

Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno včas (§ 204 odst. 1 o.s.ř.), osobou k tomu oprávněnou, že splňuje náležitosti plynoucí z ust. § 205 o.s.ř., přezkoumal správnost

napadeného rozsudku postupem dle § 212, § 212a o.s.ř., a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Podle názoru odvolacího soudu soud prvního stupně věc posuzoval podle správných ustanovení právních předpisů a přílehlavé judikatury, s právním posouzením věci proto odvolací soud souhlasí. Lze tak jen zdůraznit, že obdobnou věcí se zabýval Ústavní soud ve svém rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 2201/10, v němž uvedl, že neobstojí argument pro vyloučení odpovědnosti státu spočívající v tom, že zákonné podmínky pro rozhodnutí o zadržení řídičského průkazu byly v době jeho vydání splněny, neboť stát se nemůže zbavit odpovědnosti za postup orgánů, pokud se posléze ukáže jejich postup jako mylný, zasahující do základních práv. V takové situaci není rozhodné, jak orgány činné v trestním (v dané věci správním) řízení vyhodnotily původní podezření, ale to, zda se jejich podezření potvrdilo. Zároveň ale odkázal i na judikaturu Nejvyššího soudu v trestních věcech, která je použitelná i na projednávanou věc, podle níž dojde-li k zastavení trestního stíhání nebo ke zproštění obžaloby, nemusí to znamenat, že usnesení o vznesení obvinění bylo vydáno nesprávně. Ten, proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno a jenž byl zproštěn obžaloby, má zásadně právo na náhradu škody, způsobené usnesením o vznesení obvinění. Takové právo nemá pouze ten, kdo si vznesení obvinění zavinil sám.

S ohledem na uvedené závěry se soud prvního stupně správně zaměřil na zjištění, zda si zadržení řídičského průkazu nezavinil svým chováním sám žalobce, neboť v takovém případě mu právo na náhradu škody nenáleží. Žalobce navrhl výslech Hany K. a B. J., výslech zasahujících policistů nenavrhoval a v odvolacím řízení již takový návrh vzhledem k poučení soudem prvního stupně učinit nelze (§ 119a odst. 1, § 205a písm. e/ o.s.ř.). Soud prvního stupně za této situace správně vycházel z listin, založených ve správním spise, tedy i z výpovědí obou zasahujících policistů. Jejich výpovědi nebyly natolik rozporné, aby je bylo možno považovat za nevěrohodné. Sám správní orgán ve svém rozhodnutí o zastavení řízení poukázal jen na to, že jeden z policistů uvedl, že od místa první kontroly ujeli 100 m a čekali, druhý uvedl, že odjeli směrem na xxx a po patnácti až dvaceti minutách se vraceli, žádné důsledky z toho však nevyvodil a naopak z výpovědí policistů vyšel v tom bodě, že žalobce při řízení vozidla přímo neviděli, a protože ten řízení popřel, dovedl, že nebylo prokázáno, že vozidlo řídil. Navíc je třeba uvést, že tento uvedený rozpor nebyl zásadní, což plyne i ze správního rozhodnutí, kde se uvádí, že oba vypovídali „poněkud jinak“. Ohledně celé události, zejména skutečností, z nichž vycházel soud prvního stupně, vypovídali shodně. Odvolací soud proto považuje zjištění učiněná soudem prvního stupně za správná. Jestliže v řízení bylo prokázáno, že se uskutečnila kontrola žalobce před domem č.p. xxx v xxx, který podnapilý seděl na místě řidiče, následně byla provedena kontrola před bydlištěm žalobce v xxx, xxx, kde byl žalobce hlídkou policie zastížen v době, kdy stál vedle místa řidiče a vozidlo zamykal, přičemž také na počátku uváděl, že vozidlo řídil a jako řidič se choval, neboť předložil hlídce občanský i řídičský průkaz, byly zde okolnosti nasvědčující tomu, že vozidlo řídil právě on, a protože značnou opilost ani žalobce nepopíral, je postup policie spočívající v odebrání řídičského průkazu pochopitelný, odpovídající dané situaci. Žalobci je třeba přičíst k tíži i to, že na místě samém neuvedl, že vozidlo řídila jiná osoba, kterou by označil, jak učinil až ve správním řízení, tudíž znemožnil, aby jeho tvrzení byla ověřena, neučinil také nic pro dřívější vydání řídičského průkazu, neboť, jak uvedl soud prvního stupně, v potvrzení o zadržení řídičského průkazu se nevyjádřil, nevyjádřil se ani na výzvu správního orgánu, který tak nemohl mít žádnou vědomost o tom, že by žalobce jízdu pod vlivem alkoholu popíral. Odvolací soud proto stejně jako soud prvního stupně dovozuje, že si zadržení řídičského průkazu žalobce zavinil sám a žalovaná tak za škodu způsobenou žalobci zadržením řídičského průkazu nenese odpovědnost, proto napadený rozsudek včetně

správného výroku o náhradě nákladů řízení podle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil. Výsledky navržených svědků nebylo třeba provádět, neboť rozsudek je založen na skutečnostech, které ani žalobce nepopíral. Nebylo pak ani tvrzeno, v čem konkrétně by jednání zasahující policejní hlídky nemělo odpovídat chování a stavu žalobce. Jen z toho, že došlo k odebrání řidičského průkazu, za daných okolností žádné šikanózní jednání policie dovozovat nelze.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 142 odst. 1 ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o.s.ř., když plně úspěšné žalované v této fázi řízení žádné náklady nevznikly.

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání, jestliže na základě dovolání, podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně, dospěje dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Praze dne 17. června 2015

JUDr. Jiří Cidlina, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Pithardová Ema